

Maszyna zagłady" nieświadomego UBW i jego wpływ na relacje międzyludzkie

Jak nieświadomość wpływa negatywnie na nasze zachowanie

Dlaczego nieświadomość ma negatywny wpływ na nasze zachowanie? Ponieważ nieświadomość nie jest dostępna dla nas, ludzi. Nie ma żadnej komunikacji pomiędzy naszą świadomością a naszą nieświadomością.

Świadomość jest wszystkim, co możemy zrozumieć. W psychoanalizie PA nazywamy to "czubkiem góry lodowej". Nieprzytomny jest natomiast komorą pochówku, magazynem, w którym przechowywane są wszelkie represje, urazy i gorycze, które nigdy nie zostały odkryte lub przetworzone.

Strach jest na pierwszym planie, gdy próbuje się odkryć nieprzytomnego. Dlaczego tak jest? Strach chce nas chronić przed bolesnym odkryciem, dlatego blokuje nam drogę do nieświadomości.

Dla komunikacji interpersonalnej oznacza to, że relacja ta jest zagrożona przez afekty i dlatego relacje interpersonalne są niszczone. Na większą skalę można również prowadzić wojny. Można to wytłumaczyć aktualnym przykładem fanatyzmu religijnego. Fanatycy religijni wykazują zewnętrzne zachowania paranoiczne i z powodu oddziaływań nieświadomości świat wewnętrzny i zewnętrzny nie mogą się komunikować. (Andrawis A, 2013)

Każde zachowanie nieświadomego jest negatywne dla drugiej osoby, tak negatywne, że może prowadzić do zniszczenia relacji międzyludzkich. Jest to niepokojące dla relacji międzyludzkich i nieporozumień, nieufności, nienawiści, pogardy, zazdrości i

zazdrości i powstaje "przeciwko sobie". Wszystkie te negatywne cechy można nazwać "maszyną zniszczenia", która jest skierowana przeciwko każdemu związkowi - szczególnie związkom interpersonalnym.

Ten, kto wykazuje takie zachowanie, nie jest tego świadomy i nie jest dostępny. Dlaczego tak jest? Ponieważ osoba ta nie znajduje dostępu do swojego UBW. Oznacza to, że negatywne zachowanie nie jest postrzegane poprawnie i subiektywnie wyjaśnione za pomocą "czubka góry lodowej" (Andrawis A, 2013).

Nieprzytomność jest wzorcem zachowania, podstawowym złem dla wszystkich zerwanych związków. Dylemat polega tutaj na tym, że każdy człowiek chce czynić dobro, ale nie jest w stanie tego zrobić ze względu na swoje wzorce, których nie jest świadomy: "Dobre intencje nie zawsze są dobre."

Chcę zmienić świat

Jak można zmienić ten stan rzeczy? Odpowiedź na to pytanie brzmi: "Jeśli chcę zmienić świat, muszę zacząć od siebie." (A. Andrawis)

Jak to działa i co to oznacza?

Muszę chcieć coś zmienić, czyli siebie samego. Gotowość do krytycznej autorefleksji jest tego warunkiem wstępnym. Musi tam być wola zmiany. Zaczynam od chęci zmiany czegoś we mnie. Oznacza to, że mam chęć odkryć swoją podświadomość (tamże).

Jak już wspomniano, nieświadomość można wyobrazić sobie jako komorę pochówku, w której przechowywane są wszystkie represje i ich dziecięce wzorce zachowań, które przejawiają się w różnych sytuacjach jako syndrom lub objaw, na przykład jako transmisja.

Z zajezdni w komorze pochówku ustala się wzór zachowania, który jest nieprzytomny i odbywa się również na zewnątrz. Nazywamy je w PA "zjawiskami transmisji" (transmisja neurotyczna). Mają one negatywny wpływ na relacje międzyludzkie (ibid.).

Podczas terapii i procesu terapeutycznego jest szansa na odkrycie tych wzorców. Dokonuje się tego poprzez rekonstrukcję biografii i stanu intrapsychnicznego. Ważną rolę odgrywa tu "język interpretacyjny" terapeuty. Cele terapeutyczne to podniesienie nieświadomości do świadomości, zajęcie się nieświadomością i wprowadzenie w życie celów terapeutycznych z uwzględnieniem nowych odkryć (tamże).

Język interpretacyjny" opiera się na trzech krokach

- 1.) Rekonstrukcja z anamnezy biograficznej
- 2.) Powiązanie biografii z psychodynamiką
- 3.) Z "języka interpretacji" sformułowany jest cel terapeutyczny

Trudności napotymane w trakcie procesu terapeutycznego to obrona i opór pacjenta. Osoba poszkodowana się boi. To aktywuje mechanizmy obronne, które z kolei przeciwdziałają celom terapeutycznym. Tutaj główną rolę odgrywa podstawowe zaufanie i podstawowa miłość. Jeśli są one zranione z powodów biograficznych z powodu wczesnego kompleksu Edypa, objawia się zachowanie wzorca. W sytuacjach stresowych konflikty w życiu osobistym ulegają cofnięciu. Istnieje tu potrzeba rekonstrukcji z biografii pacjenta w związku ze stanem intrapsychnicznym, a tym samym psychodynamiką (tamże).

Regresja

Jest opisywany jako mechanizm obronny, który prowadzi do nerwicy. Oznacza to zarówno cofanie się, jak i opadanie na wcześniejszych etapach rozwoju. Może to również oznaczać chęć pozostania małym dzieckiem. Regresja może być stosowana w kółko, aby pokonać trudności i uniknąć niepokoju. Obiekt związek teoria sugeruje, że dorosły ego może zachowywać się w sposób podobny do dziecka, ponieważ strach nie jest pokonany. Id, który nie jest pokonany i stłumiony ujawnia się jako superego i prowadzi do regresji. (Schuster P, Springer-Kremser M, 1997). Regresja służy temu, by do świadomości nie przedostało się poczucie winy, strach i niższość

związane z niepowodzeniem. Celem jest pokonanie strachu i obrona przed impulsami popędowymi poprzez czasowe wycofanie się do wczesnej fazy rozwoju. Zastępcze działania w dzieciństwie kryją w sobie świadomą konfrontację z obciążającymi treściami, np. papierosami, alkoholem, narkotykami. Proste prymitywne reakcje objawiają się w postaci łez, wyzywającego zachowania i choroby (tamże).

Projekcja

Wszystko o mnie, do czego nie chcę się przyznać, rzucam na drugiego. Nieświadomie, pragnienia, lęki, poczucie winy, impulsy napędowe, moje własne słabości, błędy i "przedmioty wewnętrzne", które powodują obrazę, są oddzielone od mojej własnej świadomości i przeniesione na przedmioty w świecie zewnętrznym. To jest samooszukiwanie się. Jeden nie widzi drugiego takim, jakim jest, ale takim, jakim chciałby go zobaczyć. (Schuster P, Springer-Kremser M, 1997). Wtargnięcie, identyfikacja i zachowanie zewnętrznego charakteru obiektu

Reprezentuje "ruch przeciwny" projekcji. Tendencja ego do asymilacji obiektów świata zewnętrznego i ich cech z "zewnętrznego" do "wewnętrznego" (introjekcja) oraz do przekształcania cech innych ludzi we własne (identyfikacja) (Schuster P, Springer-Kremser M, 1997). W trakcie identyfikacji "identyfikujący się podmiot przyjmuje cechy przedmiotu w taki sposób, że podmiot doświadcza tych cech jako własnych". Identyfikacje dają początek zdepersonalizowanym psychologicznym strukturom ego i superego, które stały się niezależne od osobistych relacji. (Schuster P, Springer-Kremser M, 1998, s. 17)

Zinternalizowane reprezentacje obiektów pozostają zinternalizowane jako postać obca, zachowując jednocześnie zewnętrzny charakter obiektu, w odróżnieniu od introjekcji i identyfikacji, a ich losy są nadal zinternalizowane jako postać obca. (Schuster P, Springer-Kremser M, 1998)

Bibliografia

Andrawis A (2013): Ukryta część góry lodowej. Dwuletnia analiza pacjenta

Bürgin D, Resch F, Schulte-Markwort M (2009): Operationalized Psychodynamic Diagnostics OPD-2: The Manual for Diagnostics and Therapy Planning, 2nd, revised edition. Wydawca Huber

Dilling H, Mombour W, Schmidt M H (2011): Międzynarodowa klasyfikacja zaburzeń psychicznych. ICD-10 Rozdział V (F). Wytyczne kliniczno-diagnostyczne, 8. wydanie poprawione, Verlag Hans Huber

Kernberg O F (1998): Terapia psychodynamiczna dla pacjentów przygranicznych, Verlag Hans Huber

Mentzos S (2010): Neurotyczna transformacja konfliktu. Wprowadzenie do neurobiologii psychoanalitycznej z uwzględnieniem nowych perspektyw, Fischer-Verlag

Möller H-J, Laux G i Deisster A (2010): MLP Dual Series Psychiatrie, Hippokrates Verlag

Möller H-J, Laux G, Deister A (2014): Psychiatria i psychoterapia, 5. edycja, Thieme Verlag.

Schuster P, Springer-Kremser M (1997): Podstawy psychoanalizy. Wprowadzenie do psychologii głębi, 4th ed., WUV-Universitätsverlag

Schuster P, Springer-Kremser M (1998): Zastosowanie psychoanalizy. Zdrowie i choroba z perspektywy psychoanalitycznej, 2. wydanie poprawione, WUV-Universitätsverlag

Zepf S, (2000): Ogólna neuronauka psychoanalityczna, psychosomatyka i psychologia społeczna, Psychosozial-Verlag

Dr. Andrawis